

Respect pentru mediul său
Editor: Călin Vlăsie
Redactare: Bianca Vișan
Tehnoredactare: Mirona Pintilie
Design copertă: Ionuț Broștianu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VORNIC, ROXANA ANTOINETTE

Pisica albastră și pădurea vrăjită / Roxana Antoinette Vornic ; il. de Silvia Mitrea. - București : Cartea Românească, 2018
ISBN 978-973-23-3264-1
I. Mitrea, Silvia (il.)
821.135.1

Roxana Antoinette Vornic

Pisica albastră și pădurea vrăjită

Ilustrații de **Silvia Mitrea**

Cuprins

O dimineată de primăvară	7
Pisica albastră	10
Apariția misterioasă	16
Îngrijorarea	23
Fapte neobișnuite	30
Nedumeriri, întrebări și răspunsuri	35
Hotărârea	41
Vrăjitorul	45
În beznă	51
Pădurea vrăjită	54
Pericole și ajutoare	62
Lupul Alb	69
Firea sălbăticinilor	77
Prietenii noii, dezvăluiri, mistere	85
Luminisul Bradului Ars	95
Cavalerul Pădurii	99
Revederea	107

O dimineată de primăvară

Undeva, într-un orășel aflat la poalele unui munte acoperit până spre vârf cu pădure bogată de brazi, primăvara își arată, în sfârșit, chipul cel adevărat, printr-o dimineată însorită.

Mai înainte, fuseseră multe zile cu ploi dense și grele. Dar în zorii de acum, lumina soarelui e clară, proaspătă și adie doar un fir de vânt, aducând dinspre pădure învăluiri de răcoare cu miros ușor aspru de brazi cu cetina verde.

Și iată că, la ivirea acestei dimineți frumoase, totul se petrece degrabă în orășel: casele își deschid larg obloanele și ferestrele ca să întâmpine culorile tinere ale cerului de primăvară, din încăperi se aud zvonuri de glasuri și frânturi de melodii fredonate vesel. Iar în aer se strecoără arome de vanilie, dăruite de bunătățile rumenite din aluaturi fragede, tocmai scoase din cuptoarele patiseriilor.

Însă acesta este un început de zi minunat nu doar pentru oamenii din orășel, ci și pentru animalele care viețuiesc aici. Feluritele animale se află în căsuțe din curte sau în culcușuri moi din încăperi cu liniște, se adăpostesc în colivii spațioase ori înoată în acvarii

cu pereti transparenti, toate ducandu-si viața fără vreo umbră de supărare.

De altfel, aşa este viața animalelor de oriunde, dar oare nu cumva în această lume a lor se petrec și unele întâmplări uimitoare, pe care noi am vrea să le aflăm? (*Trebuie să recunoaștem că, uneori, cu toții ne dorim puteri magice, ca să înțelegem ce-și vorbesc ființele din jurul nostru.*)

Iar, dacă aceste întâmplări uimitoare nu acceptă să-și dezvăluie taina către noi, haideți să trecem noi pragul înspre ele. Cu siguranță că e suficient să închidem acum ochii și să chemăm în ajutor harul magic pe care chiar îl avem: fantasia.

Și uite cum fantasia ne înlesnește să pătrundem ușor, nevăzuți, în lumea felurilor animale din orașelul de la poalele muntelui. Iar astfel, noi pricepem de îndată tot ce-și spun viețuitoarele, care le sunt gândurile sau trăirile.

Dar mai ales, știm că vom fi părtași la faptele lor neașteptate ce urmează să prindă chip în dimineață aceasta însorită de primăvară.

Pisica albastră

Ei bine, iată că o vedem acum mai întâi pe Mira, care se trezește foarte încântată de soarele proaspăt al zilei, dornică să-l revadă pe Tudor.

Mai stim, bineînțeles, că Mira este un pui de pisică, iar Tudor e Tânărul scriitor, căruia pisica obișnuiește să-i spună doar „T”, fiindcă ea preferă să simplifice toate numele de oameni sau unele cuvinte mai lungi.

Iar Mira trăiește ocrotită de către Tudor într-o casă cu încăperi luminoase, ce reprezintă universul ei drag. (*Nu-i aşa că v-aţi întrebat adeseori ce imagine-şi face o pisică despre casa în care locuieşte?*)

Descoperim împreună că acest univers, pe care puiul de pisică îl cunoaște foarte bine, cuprinde patru camere cu mobilă din lemn ușor și covoare plușate, o bucătărie spațioasă, în care se află bolul ei transparent plin mereu cu apă proaspătă, și scările largi ce duc către ungherele răcoroase din cămări sau debarale. Însă, dintre toate aceste locuri, Mirei îi place mai cu seamă „camera-cea-mare”, fiindcă acolo e coșul matlasat, în care ea doarme fără vreo urmă de neliniște, în cuprinderea moale a unei perne brodate.

Și tot aici, în camera-cea-mare, se află oglinda. Oglinda clară, cu reflexii albăstrui, e încadrată într-o ramă alcătuită din fâșii subțiri de molid maroniu, iar pisica Mira își privește chipul în ea în fiecare dimineață.

Observându-se cu atenție, ea își piaptănă mai întâi blana de pe rotundul capului, trecând cu grijă labele subțiri terminate cu gheare fine peste firele scurte din creștet sau peste urechile cu vârfuri mici. Își aranjează apoi linia mustăților ușor arcuite, după care continuă cu pieptănatul blănii moi până ce consideră că are un aspect fără cusur și poate întâmpina cum se cuvine o nouă zi din viața ei fericită.

Ca atare, uite că și în această dimineață, pisica Mira tocmai își încheie în fața oglinziilor pieptănatul sărguincios al cozii lungi, după care își spune încântată:

— E foarte bine: blana mea albastră arată impecabil acum!

— Te referi la blana ta care este foarte „gri”, intervine glasul bătrânlui papagal Socrate, care parca n-ar da crezare întru totul vorbelor Mirei.

Papagalul de culoare verde-smarald, cu un smoc de pene galbene în creștet și ochi cafenii încunjurați cu un cerc portocaliu, moțăise până acum în colivia lui mare din împletituri de nuiele aurii, aflată în apropierea oglinzi. Însă cuvintele spuse de el mai înainte sunt pline de adevăr, căci Mira chiar are blana de un gri-deschis, cu vârfurile firelor ușor sidefate.

— Dragul meu Socrate, nu fi cârcotaș, îi răspunde cea mică netulburată. Eu văd clar în oglindă că am blana albastră. Și, de altfel, știi că tocmai din acest motiv, **T** mi-a pus numele Mira.

Bine, motivul a fost cu totul altul.

Tudor a adus-o acasă pe Mira în toamna trecută, deoarece niște prieteni care locuiau într-un apartament micuț căutaseră adăpost pentru fiecare dintre cei șase pui ai pisicii lor. Iar Tânărul a fost încântat de făpturile plăpânde, aflate într-un coș de răchită căptușit cu o țesătură albă, moale și pufoasă, care făcea acolo pași nesiguri cu cozile subțiri tremurând ușor.

Dar, dintre toți cei șase pui, pe Tudor l-a înduioșat nespus pisica aceea micuță cu blana gri-deschis și ochi albaștri precum culoarea florilor de iris ce se iveau primăvara în curtea casei lui, pictând cu lumină azurie pământul deszapezit. Ea l-a urmărit pe Tânăr foarte atent cu privirea, făcându-l să simtă că între ei e sortită o legătură de suflet, și a mieunat încet, rugător. Iar mieunatul ei, ca două silabe melodioase, i-a sugerat de îndată lui Tudor numele potrivit pentru acel pui: Mi-ra.

Însă Mira spune că numele vine de la cuvântul mira-col, pentru că orice pui e un miracol și desigur că **T** a observat că blana ei, privită în lumină, dobândește într-adevăr nuanțe albaștrii. Iar ea crede că albastrul este semnul sufletului senin și, de aceea, prin puterea fanteziei, se consideră o făptură întru totul de această culoare.

Respect pentru autor, respect pentru lectură
Mira nu se supără că Socrate nu o însوtește acum
în jocul fanteziei sale, pentru că îi este tare drag acest
papagal înțelept. Ea știe că papagalul cel verde e uneori
puțin ursuz, deoarece se plătisește stând mai tot timpul
în colivie.

Și asta se întâmplă întrucât, de ceva vreme,
el își cam pierduse simțul orientării în spațiu. Dacă
zbura departe, nu mai știa să se întoarcă acasă, căci
se lăsa ademenit de unele amintiri din tinerețe, când
călătorise alături de un marină de pe un vas de
pescuit. Odată, Tudor l-a recuperat pe Socrate de la
niște vecini: aceștia aveau o casă cu acoperiș înalt din
lemn și Socrate se crezuse stând pe catargul vasului,
precum odinioară. Iar într-o altă dată, Tânărul l-a găsit
tocmai în piață din centrul orașelului, picotind în față
unor tarabe cu tot felul de mirodenii, ce-i amintea
papagalului de imaginea porturilor lumii prin care el se
plimbase cândva.

Așa că, după ce își admiră din nou în limpezimea
oglinzii blana pe care o consideră albastră, Mira îl lasă
pe papagalul Socrate să-și prelungească somnul de
dimineată în colivie și se îndreaptă tiptil spre o cameră
tainică: biblioteca.

Știe că are voie să intre aici oricând, aşa că pășește
ușor pe covorul gros și îl zărește pe Tudor așezat la biroul
de lucru. Ca de obicei, el scrie ceva mărunt pe niște foi
mari, albe, fiind tare absorbit de ceea ce face, iar pisica
Mira înțelege că Tânărul s-a sculat încă de la primii zori,

pentru că îi observă ochii puțin încercănați și șuvițele
părului negru în dezordine.

„Se vede că lucrăm atent la un manuscris nou”,
gândește încântată pisica albastră, care se consideră o
adevărată muză pentru fiecare carte scrisă de Tudor.

Nu vrea să-i tulbere lucrul, dar se urcă dintr-un
salt agil pe mânerul lat al scaunului cu tapițerie comodă și
se alină un pic de brațul Tânărului.

— A, bună dimineața, Mira! îi spune el bucuros, cu
un zâmbet în ochii de-un căprui cald.

— Bună dimineața, T! pare să-i răspundă și pisica
albastră, cu un mieunat melodios.

Pisica Mira rămâne o vreme nemîscată, adăpostită
lângă brațul lui și urmărește cu ochii albastri migdaști.
Apoi, începe să toarcă ușor, prelung, ca semn al unei
fericiri desăvârșite.

Dar, după această obișnuită revedere de dimineață,
Mira părăsește biblioteca și o zbughește pe scări. Știe că
prietenii săi o așteaptă cu nerăbdare în curtea din față casei.